MIELIPIDE

Ei hyvältä näytä! Elokuussa satanut tähän mennessä 139 millimetriä, kaurat täysin laossa viimeisten sateiden (45 mm) jälkeen ja osa vehnää laossa. **NÄIN PÄIJÄNTEEN ITÄPUOLELLA -NIMIMERKIN VASTAUS VIIKON KYSYMYKSEEN**

LUKIJALTA

Tuulimyllyistä

Tuulimyllyalueille tiedoksi. Joko ne myllyt ja energiantuotanto reservaatti, tai toimiva metsäekosysteemi. Molempia ei voi olla. **Ei nimimerkkiä**

Lisää lakeja

Vapaavuoren hallitus voisi säätää asetuksella myös helteet ja hyvät puintikelit elokuulle koulujen kesälomia rukatessaan. **Viljelijä**

Vasikan hinta

Eikö lypsyrotuinen lehmävasikka kelpaa. Älä ota, jos et pysty hoitamaan. Minä olen sen huolella kasvattanut. **Ei nimimerkkiä**

Menoratkaisu

Maatalousyrittäjältä taas palkkaa pois ja muille velkarahalla lisää. Kyyti tulee olemaan kohta tosi kylmää. **Sarvikuonojen maa**

Jäljet vain jää

Tuoreet traktorin jäljet melkein valmiissa vehnäpellossa. Ihan kuin ruiskutettu, mutta millä aineella suoraan tähkään. **Lukija**

Lisää holhousta

Veneilykortit ovat holhousta. Sitä on riittävästi muutenkin. Koulut ja media antakoot vesiliikenneopetusta kansalle. **Maalaisjärkeä**

Puun tuonti

Minkä vuoksi Suomeen tuodaan ulkomaista puuta tilastojen mukaan jopa kalliimmalla kuin omasta maasta saisi? **Maalaispoika**

Pekka Rajala: ”Me tuomme sellaista puuta, mitä Suomesta ei riittävästi saada, eli koivukuitua.” Lauseestasi puuttui sana ilmaiseksi. **Puut pesään**

Edunvalvontaa

Hyvä maitotilallinen, joka valitit tuotteiden hinnoista. Liity MTK:n jäseneksi. Se on meidän edunvalvontajärjestö. **Ei nimimerkkiä**

Virkamiehiä

Suomalaiset viljelijät elättävät hirmuista virkamiesarmeijaa. Euroopassa vain puolet siitä mitä meillä, mutta viljelijät saavat tuplatuet meihin verrattuna. **Ei nimimerkkiä**

Palautetta

Aika runsaasti saa SDP nykyisin Maaseudun Tulevaisuudessa palstatilaa. **Ei nimimerkkiä**

Hieno juttu Jarnosta ja tilasta. Kyllä koulutuksella ja muulla työllä oppii näkemään asioiden mittasuhteita. **Ei nimimerkkiä**

Neuvonnasta

Maitotilaneuvonta heikkeni lopullisesti uudistuksen myötä. Tilallisen on vaikea saada haluamaansa palvelua valmiista paketeista. **Ei nimimerkkiä**

Halpaa makkaraa

HK:n Suomen tulos -0,8 miljoonaa euroa, Atrian tulos +14,1 miljoonaa. Kuka myy oikein halpaa makkaraa? Lihan tuottajahinnat ovat kummallakin yhtä huonot. **Ei nimimerkkiä**

Ruista

Mäki-Reinikka Fazer Myllystä perää rukiinviljelijöitä. Sysää vastuun kannattavuudesta jalostuksen piikkiin. Ei ole valmis maksamaan käypää hintaa? **Ei nimimerkkiä**

Valta pois

Lapin järkevät asukkaat oivaltavat varmaan, että ympäristöministeriö/vihreät tekevät kaikkensa saadakseen Lapissakin luonnon pois paikallisten hallinnasta. **Ei nimimerkkiä**

JUKKA PASONEN

Maatiloille tarvittaisiin luopumiskoulutusta

Tämä on surullinen kertomus tästä päivästä. Tarina on päättynyt. Se ei päättynyt niin kuin sadut yleensä, onnelliseen loppuun.

Kyse oli sukupolvenvaihdoksesta. Mutta luopuja ei ollut se, jonka olisi pitänyt. Luopujia ja luovuttajia olivat ne kaksi, jotka uskoivat tulevaisuuteen ja elämään.

Rakas kummipoikani kasvoi isän käden alla. Kaikki oli melko hyvin niin kauan, kuin poika antoi ymmärtää jatkavansa isiensä kyntämän maan viljelyä, vanhan karjan kasvattamista, vanhojen rakennusten asuttamista.

Sovittiin omistuksen vaihdosta. Paperit pantiin kuntoon, poika lunasti tilan.

Meistä lähellä olijoista moni huomasi vuosien varrella, että isä ei osannut tai halunnut vahvistaa koskaan pojan itsetuntoa. Milloinkaan pojan ei annettu ymmärtää, että hän olisi taitava ja osaava. Oikeasti hän oli ahkera, ei ollut muuta elämää.

Tuli päivä, jota isä ei osannut yhtään odottaa. Jostakin käsittämättömästä poika keksi tytön. Se muutti kaiken.

Nuoret olivat ihmeissään, mutta onnellisia. Elämän arvot olivat samanlaisia. Eläimet, maa, viljely ja luonto olivat sitä, minkä keskellä haluttiin elää.

Poika sai kuukausien aikana isän suostumaan siihen, että tyttö osallistui maatilan töihin. Tyttökin oli ahkera. Hän tiesi paljon ja opiskeli lisää.

Nuoret olivat halukkaita parantamaan laatua ja eläinten hyvinvointia. Karjanhoidossa tehtiin monia parannuksia.

Koko ajan heille tuli selvemmäksi se, että he haluavat tehdä tätä yhdessä. Ajatukset ja haaveet olivat hyvin samanlaisia. Oli ihanaa suunnitella yhteistä elämää ja samalla huomata, että tuloksia alkoi näkyä.

Poika alkoi puhua siitä, että tyttö muuttaisi taloon. Isä voisi alkaa etsiä uutta kotia.

Puheen asteella asia oli ok, mutta meni kuukausia ja mitään konkreettista ei tapahtunut. Sovittiin vuosi, milloin muutto tapahtuisi. Kun vuosi oli meneillään, sovittiin kuukausi. Mitään ei tapahtunut.

Me ulkopuoliset läheiset mietimme, olisiko mitään tahoa, mikä auttaisi. Isä pitäisi saada luopumaan, ja nuorten pitäisi päästä omaan alkuun.

Isä antoi kaikkien ymmärtää, ettei tuollainen tyttö pitkään tuollaista poikaa ja tuollaisia olosuhteita katsele. Isä varoitti poikaa rakentamasta mitään tulevaisuutta tai elämää tytön varaan.

Isä alkoi kiusata tyttöä. Se tehtiin niin, etteivät muut sitä näe. Kun tyttö hankki sovitusti uusia puhtaita välineitä, ne katosivat. Kun hän toi ruokintaan uusia puhtaita astioita, ne rikottiin. Kun hän siivosi tiloista vanhaa romua, ne haettiin roskista takaisin ja levitettiin.

Eläimet olivat nuorille hyvin rakkaita. Isä alkoi vähitellen kiusata myös niitä. Tuo kaikki oli sydäntä särkevää.

Poika uskoi tytön puheita. Isälle oli kuitenkin täysin turhaa yrittää puhua. Yritykset kaatuivat kamalaan huutoon, josta seurasi täysin hallitsemattomat sanomiset.

Nuoret väsyivät, mielialat olivat matalalla. Tunnelma heijastui suoraan päivän töihin ja tietenkin myös suhteeseen.

Isä löysi vihdoin paikan, mihin muutti. Kaikki näytti valoisalta. Joka päivä isä edelleen hiippaili tilalle, teki töitä niin kuin halusi, kunnioittamatta muita.

> »Nuoret väsyivät, mielialat olivat matalalla. Tunnelma heijastui suoraan päivän töihin ja tietenkin myös suhteeseen.«

Kiusaaminen jatkui. Siitä tuli asia, mikä johti jokaista päivää.

Tytön energiasta meni iso osa siihen, että hän yritti vältellä isää, hän pelkäsi, mitä löytää, hän yritti selittää pojalle. Poika-parka yritti puolustella isäänsä, yritti ymmärtää tyttöä, yritti uskoa parempaan.

Nyt näimme jokainen, että nuorten yhteinen tulevaisuus oli heikoilla. Ellei ulkopuolista asioiden järjestäjää löydy, nuoret eivät jaksa.

Isän ryhti suoristui, omahyväinen ilme vahvistui. Hän oli pääsemässä siihen, mihin oli koko ajan pyrkinyt. Poika jäisi tilalle yksin, isä tuntisi läsnäolonsa välttämättömäksi, poika huolehtisi hänet hautaan – ”niin kuin tässä suvussa on tehty”.

Tyttö lähti. Pojalla kädet roikkuivat kylkiä pitkin pidempinä ja raskaampina kuin koskaan. Pojalla ei ollut voimia eikä rohkeutta tehdä sitä mitä vielä olisi voinut tehdä, ajaa oma isä tilalta pois.

Yksinäisyys, häpeä ja syyllisyys ovat varmasti aina läsnä. Nyt isä muistaa muistuttaa: ”Mitä minä sanoin.”

Ihmettelen tosissani, ettei maataloudessa ole olemassa luopumiseen valmistavaa pakollista koulutusta. On selvää, että tilan jatkamiseen kuuluu usein kumppanin löytäminen ja perheen perustaminen, vanhojen on tehtävä nuoremmille tilaa.

Jokaisella tilalla ei ole fyysisesti tilaa kahdelle sukupolvelle, ja kaikkien kanssa ei vain voi elää.

Surullinen kummitäti

Rasvasota ruohonjuuritasolta nähtynä

Vajaat parikymmentä vuotta sitten aloitin oman rasvasotani. Istumatyö ja käsityöyksinyrittäjän loputtoman pitkät työpäivät eivät juurikaan jättäneet aikaa liikunnalle, ja paino hivuttautui hiljalleen ylös.

Mutta eipä hätää, onhan keksitty kevyttuotteet! Kyllä rupeaa paino laskemaan, kun koko ajan tarkkailee, mitä syö, ja syö vain kevyttä, kevyttä ja kevyttä.

Vaan kuinkas sitten kävikään? Paino ei pudonnut mihinkään, ja joitakin vuosia sitten todettiin kohonneet kolesteroliarvot.

Eipä sitten muuta kuin lisää kevyttä, kevyttä ja kevyttä ja lisäksi kolesterolilääkitys. Lääkkeistä sain tuskallisia, vaeltavia lihassärkyjä.

RitMari Toivonen vaihtoi voihin ja voi nyt hyvin.

Kolmannen kokeillun lääkkeen jälkeen totesin noin puolitoista vuotta sitten, että enpä enää suostu olemaan lääketehtaiden maksavana koekaniinina. Lopetin kolesterolilääkkeiden syönnin.

Painokin piti sitkeästi kiinni saavutetuista eduista.

Lääkkeiden mukana heitin romukoppaan myös kaiken ”keveyden”. Aloin uudelleen käyttää voita maltillisesti, ruuanlaitossa vaihdellen eri öljyjen kanssa, leivän päällä ja leivonnaisissa.

Kevytkermat kumppaneineen saivat väistyä oikean kerman tieltä, ja kevyet kumijuustot vaihtuivat rasvaisempiin juustolaatuihin.

Rasvaton maito sai poistua. Tilalle tuli – ei vielä sentään täysmaitoa vaan – kevytmaito, tavalliset piimät ja jugurtit.

Kaikenlaiset einekset ja kaupan leivät ja leivonnaiset pysyivät myös kaupan hyllyllä. Teemme kaiken mahdollisen ruuan itse perusraaka-aineista, mieluiten lähi- ja luomutuotteista.

Ja mikä onkaan sotani tulos? Paino on pudonnut ilman mitään kuureja ja vippaskonsteja reilut kymmenen kiloa. Lääkkeiden mukana katosivat myös oudot säryt. Olo on kevyt, eikä vaivana ole ainainen nälkä, kuten kevyttuotteita syödessä.

Tavallinen hallintoalamainen elää kaiken aikaa ruuan suhteen valtavassa epätietoisuudessa: yksi arvovaltainen taho huutaa yhtä ainoaa oikeaa ruokavaliota ja toinen huutaa vielä lujempaa jotakin toista vielä parempaa. Lisänsä soppaan tuovat vielä kaiken maailman humpuukimaakarit toinen toistaan ihmeellisemmillä dieeteillä.

Pieni pyyntö täältä arkitodellisuudesta ruohonjuuritasolta: Hyvät, rakkaat, arvoisat ja arvostetut ravinto-oppigurut, yrittäkää nyt ihan totta päättää yhdessä jotenkuten mallikkaasta ruokavaliosta. Ja ennen kaikkea: antakaa meille ruokarauha!

RitMari Toivonen
Kotitarvekokki
Karkkila

Rakkaus on arvoista tärkein

Vanhempien tulee kasvattaa lapsiaan uskoon, toivoon ja rakkauteen. Siemen itää, kun sitä kastellaan.

Kasvuun tarvitaan vaalimista, hienovaraista huolenpitoa ja hoivaa. Kasvattajan arvoista haastavin on rakkaus. Rakkaus tietää vastuun, se on elämän suurin voima. Lapsi pitää opettaa rakastamaan totuutta kaikissa sen muodoissa.

Arvot koskettavat ihmisen sisintä, ja sen vuoksi niihin suhtaudutaan kunnioittavasti. Vilpittömyys ja rehellisyys ovat kasvattajan avainarvot.

Kotikasvatus on kaiken lähtökohta, jotta lapsen henkisyys ja elämän arvot voivat vahvistua. Oikea ja väärä, hyvä ja paha, opitaan kotona. Rajat ovat rakkauden perusta. Joskus lapsi voi luistaa totuudesta, silloin rakkaus antaa kyvyn korjata suunta.

Rakkaus on arvokasvatusta, jonka perustana on vanhemman oma esimerkki. Miten voi opettaa toista oppimatta itse? Miten olla vilpitön, jos omasta elämästä puuttuu totuus? Vanhemman rakkaus on välittämistä; lapsen asettamista omien etujen edelle.

Vanhemman rakkaus on kosketusta, kiireetöntä läsnäoloa, pysymistä lapsen vierellä. Rakkaus on arjen voimavara. Sen avulla lapsi löytää oman elämän, rakkauden, kyvyn elää toiset huomioiden. Vanhemman rakkaus vie tätä päämäärää kohti joka päivä.

Jokaiseen ihmiseen kätkeytyy kyky rakastaa. Sen kyvyn vanhempi voi omilla valinnoillaan houkutella esiin. Rakkaus on syntymälahja. Sitä vahvistetaan rakastavalla kasvatuksella.

Rakkaus on toivoa paremmasta. Se on uskoa hyvään.

Vanhemman rakkaus on olemista lasta varten, uuden elämän kasvattamista.

Rakkaus takaa sen, että lapsen sisimmässä piilevä siemen, rakkaus, saa hyvän maaperän itää.

Jaana Uolamo
Akaa

VIERASKOLUMNI

Taas on se aika

Suomalaisen maatalouden ehkä tärkein numero-yhdistelmä on taas kaikkien alan ihmisten huulilla. Yksi-neljä-yksi.

141-tuki on EU:n luvalla maksettava kansallinen tuki Etelä-Suomen alueelle. Koska se sovittiin ja saatiin alunperin vain määräajaksi, on sen jatkamisesta täytynyt neuvotella EU:n kanssa.

Nyt on jälleen tuon väännön aika. Sikatalouden sekä kananmuna- ja siipikarjan lihan tuotannon kannalta 141 on erittäin tärkeä, suoranainen kohtalonkysymys. Myös kasvihuonetuotannolle se on varsin olennainen tuki.

Etelä-Suomen tukeen menee noin 60 miljoonaa euroa. Tuen suuruus vaihtelee eläinmäärän mukaan. Nyt tuon 60 miljoonan maksamisen jatkamiseen täytyy löytää keinot, tai liian monen sika- ja siipikarjafarmarin käteen jäävät tulot kuihtuvat olemattomiin.

Vuosien kuluessa keskustelu 141-tuesta ei ole muuttunut paljoakaan. Ja miksi olisikaan muuttunut. Eiväthän Suomen tuotanto-olosuhteetkaan ole muuttuneet.

Mutta miten Suomen käy tällä kertaa? Komission puolelta on muistutettu jo vuosien ajan, että kaikki loppuu aikanaan – kun niin kerran sovittiin.

Jännitysnäytelmässä on meidän suomalaisten kannalta muutamia mukavia puolia:

Komissiossa tiedetään, että tuen jatkamiselle on Suomen kannalta välttämättömiä edellytyksiä. Neuvottelijamme ovat ministeri Jari Koskisen johdolla ja valtiosihteeri Risto Artjoen kokemuksella erittäin kova tiimi. He ovat onnistuneet aiemminkin. Eikä voi väheksyä senkään merkitystä, että komissio tiedostaa koko Suomen viljelijöiden seisovan yhtenä rintamana tuen jatkamisen takana.

Komissio on ilmoittanut olevansa valmis neuvotteluihin. Reilun parin viikon kuluttua alkavista neuvotteluista tulee kuitenkin vaikeat.

Kesäkuun lopussa parlamentin, neuvoston ja komission kesken syntynyt capsopu tuo lohtua märehtijöille vuoden 2015 alusta lukien, mutta niidenkin tukemiselle pitää löytää ensi vuodeksi jonkinlainen malli.

Oman parlamenttiryhmäni maatalouskonkari Albert Dess ajaa mallia, joka toisi tuotantoon sidotut runsaat tuet käyttöön jo ensi vuonna. Tässä hankkeessa olen tietenkin hanakasti mukana.

Varsinainen puristus on siis cap-tuen ulkopuolelle jääneen sika- ja siipikarjan sekä puutarhapuolen hoitaminen kunniallisella tavalla. Tämä jää Suomen valtion ja EU-komission väliseksi asiaksi. Mutta tässäkin annan kaiken tuen mitä voin.

PETRI SARVAMAA on europarlamentaarikko (kok.).

petri.sarvamaa@europarl.europa.eu

VIIKON KYSYMYS

Miltä näyttää kesän viljasato?

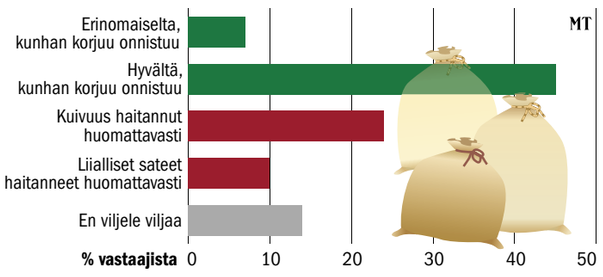

Viljasadon näkymissä suurta hajontaa

Viljasadosta odotti vielä kuluneen viikon aikana liki puolet vastaajista hyvää, mikäli korjuu onnistuu. Kasvukauden suuret vaihtelut näkyvät verkkolehden viikon kysymyksen vastauksissa: joka neljäs kertoo kasvustojen kärsineen kuivuudesta, joka kymmenes puolestaan märkyydestä.

Viikon varrella kertyneistä sateista ei vielä ehtinyt tulla juurikaan tietoa sivun ylälaidan kommenttia lukuun ottamatta.

Vastauksia kertyi vajaa 750.

Viljatilallinen totesi, että kiirettä ei vielä ole. ”Kasvustot niin kirjavia, että varmaan saa odotella jouluun, ennen kuin valmistuvat. Vettä satanut niin paljon, että kasvustoja laossa vaikka miten, onneksi omat viljat lähes kaikki pystyssä korrenvahvistajien ansiosta. Jos olis poutaa, niin ehkä tästä vielä jotain tulis.”

”Ikinä en oo nähnyt kasvustoa niin hyvänä kuin tänä vuonna. Vehnää saa ruveta ensi viikolla puimaan ja kauraa sitä seuraavalla. Hukkakaura on jostain kumman syystä häipynyt eikä juolavehnäkään ole ollut yhtään niin paljon kuin edellisinä vuosina. Vaikka korrenlyhentäjää laitettiin vehnälle niin silti on lähestulkoon metrin mittainen korsi. Toivotaan, että pysyis vielä muutaman päivän pystyssä”, kirjoitti Osmo toiveikkaana viikko sitten perjantaina.

Samana päivänä kuvasi tilannetta S-H.H: ”Vuokramiehen viljakasvustot pihapiirissämme harvinaisen tasaiset ja ripsevät. Säät suosineet ja ilmeisesti edellisvuoden rypsi antoi maahan lisäpotkua. Arvelisin tulevan erinomaisen viljasadon, jollaista harvemmin näissä pelloissa vuosien varrella korjattu.”

Torstaiaamuna päivityksen tehnyt Näin Päijänteen itäpuolella kertoi jo aiemmin, että kasvustojen kirjavuus haittaa ja myöhästyttää puinteja. ”Öljykasvit meni ihan... ei kannata edes puida, taidan tehdä ilmoituksen satovahingoista. Kauraa heitti lakoon eiliset (8.8.) sateet, vaikka on kasvunsääteet ja muut herkut annettu. Vettä tuli niin paljon pienellä aikaa, 34mm! Vehnää menee rehuksi, kun joukossa paljon jäämäviljaa viime vuoden puimattomissa lohkoissa. Ohra toistaiseksi parhaiten, kun vaan pääsee puimaan.”

Miten säilöt?

Uusi viikon kysymys haarukoi, mitä säilöntäkeinoja MT:n lukijakunta käyttää puutarhan ja luonnon antimien taltioimiseen talveksi.

KAIJALEENA RUNSTEN
www.maaseuduntulevaisuus.fi

Kirjoita napakasti

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus